Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοστηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαΐου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 22

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 177.)

— Ἔλα ἐδῶ, Νέανδρε, εἶπεν ἡσύχως. Ἔλα σιμὰ εἰς τὸν πατέρα σου! Εἰς αὐτὸ πταίω κ' ἐγώ, διότι ἤργησα νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἔπρεπε νὰ λάβω. Σωστὰ εἶπεν ὁ Ἀγρίππας· εἶσαι νέος καὶ δὲν εἰξεύρεις τί λέγεις. Ἀλλὰ δὲν θά σε ἐκθέσω περισσότερον εἰς τὸν πειρασμόν. Κυρὰ - Γουδούλη, ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ σήμερα νὰ μαζεύῃς καὶ νὰ συσκευάζῃς τὰ πράγματά μας, τὰ παλαιά μας αὐτὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἑστίαν μας ἀφ' ὅτου περιπλανώμεθα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Κάϊν. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς. Φεύγομεν τὴν διαφθορὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγρίππα Νέανδρε. Ἐμπρός! Εἰς ὀκτὼ ἡμέρας θέλω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ!

Χωρὶς λέξιν ν' ἀποκριθῇ, ὁ Νέανδρος ἔκυψε τὴν κεφαλήν του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀμέσως ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός του. Ὁ νέος Βόερ, κατεντροπιασμένος διὰ τὴν παροδικὴν ὁρμήν του τῆς ἀνεξαρτησίας, ἤρχισε νὰ ξεδιδόνῃ διαφόρους μηχανὰς καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα· ἤρχισε νὰ καρφώνῃ, νὰ συσκευάζῃ εἰς δέματα· ἐβοήθησε τὴν μητέρα του καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ ξεκρεμάσουν τὰς εἰκόνας καὶ νὰ μεταφέρουν εἰς τὰ μεγάλα ἁμάξια τὰ πελώρια κιβώτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφυλάττοντο τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν διελύθη εἰς τὰ μέρη αὐτῆς ἡ ξυλίνη οἰκία, τὰ τεμάχιά της ἐφορτώθησαν ἐπὶ τῆς τελευταίας ἁμάξης, καὶ ἡ ἀποικία ἐξεκίνησεν.

Ὅταν ἡ συνοδία διῆλθε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ Μασσαιχώριον, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως ἔτρεξαν ν' ἀποχαιρετίσουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμελλον νὰ χωρισθοῦν καὶ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὸ ὀλιγόμηνον αὐτὸ διάστημα τῶν ἐγκαρδίων σχέσεων, ἔμαθαν ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ σέβωνται.

Μὲ πολλὴν λύπην πρὸ πάντων ἀπεχωρίσθησαν ἡ Κοραλία, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Λίνα. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ Βόερ ἦτο ἀμετάκλητος. Εἶχε διατάξῃ, καὶ οὐδεὶς εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἐτόλμα ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὸν λόγον του.

Μετ' ὀλίγον αἱ βαρεῖαι ἅμαξαι, βραδέως κυλιόμεναι, ἀπεμακρύνθησαν, ἐξηφανίσθησαν μακράν, διευθυνόμεναι πρὸς Βορρᾶν, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον τὸ λευκὸν μανδήλιον, τὸ ὁποῖον ἡ Μάρθα ἔσειεν ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ.

Ἔξαφνα ἡ μετανάστευσις κατέστη τρομακτική· ὅμιλα πρὸς ἀνθρώπους κατοικοῦντας εἰς τὰς ὄχθας ποταμοῦ, ἡσύχου τὴν ἑσπέραν ἀλλ' αἰφνιδίως ἐξογκωθέντος ἀπὸ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων, οἱ μεταλλευταὶ κατεπλημμυρήθησαν πανταχόθεν ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐξογκωθὲν ἀνθρώπινον κῦμα. Ἡμέραν τινὰ ὁ Γεράρδος, ὅστις εἶχε κλίσιν εἰς τὴν στατιστικήν, ἐπανῆλθεν ἀπὸ μακρὰν περιοδείαν, βεβαιώνων ὅτι οἱ μετανάσται ἦσαν ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν δώδεκα ἢ δεκατριῶν χιλιάδων.

Τὸ πολυτάραχον, θορυβῶδες, ἐπιδρομικὸν τοῦτο πλῆθος εἶχεν ἐγκατασταθῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ποταμοῦ· ἡ ἐλαχίστη παρὰ τὰς ὄχθας θέσις ἔγινεν ἀντικείμενον φιλονεικίας μεταξὺ τῶν πρώτων ἐλθόντων καὶ τῶν ἄλλων· ἀταξία, ἀναρχία καὶ σύγχυσις ἐπεκράτει εἰς τὴν αὐτοσχεδιασθεῖσαν ἐκείνην πό-

«Τὸ πλῆθος εἶχεν ἐγκατασταθῇ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ποταμοῦ.»

λιν, ἀποτελουμένην ἀπὸ τυχοδιώκτας ὅλου τοῦ κόσμου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἓν σύνθημα ἐδόθη, ἄγνωστον πόθεν, εἰς ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς ὅλας τὰς ἀπλήστους ἐκείνας φαντασίας

Ὁ συρφετὸς τῶν τυχοδιωκτῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους χρεωκοπήσαντος κάπου, φυλακισθέντας, ἀπολέσαντας τὰ πολιτικά των δικαιώματα, ἐκφυλισμένους, ἀπὸ ἐκδράσματα παντὸς ἔθνους. Ἡ θολὴ αὐτὴ ὑποστάθμη, ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ βρωμερώτερα κοινωνικὰ στρώματα τῶν δύο κόσμων, ἓν μόνον κοινὸν γνώρισμα εἶχε· τὴν ζίψαν τοῦ πλούτου, πλούτου ἀποκτωμένου εὐκόλως, χωρὶς κόπον, χωρὶς ὑπομονήν, χωρὶς οἰκονομίαν. Μαῦροι, κίτρινοι, λευκοί, ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι ἔφθανε νὰ σκύψουν μόνον διὰ ν' ἀποκτήσουν θησαυρόν !..

Ὁ κ. Μασσαὶ καὶ οἱ φίλοι του, οἵτινες εἶχον ἐξασφαλισθῆ διὰ τοῦ ὑψηλοῦ φραγμοῦ τῶν πασσάλων καὶ ὑπερησπίζοντο ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν μαύρων, τὸ ὁποῖον συνεδέετο πρὸς τοὺς κυρίους του μὲ τὸν τριπλοῦν δεσμὸν τῆς πειθαρχίας, τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀγάπης, δὲν εἶχον κανένα φόβον περὶ τῆς ἀσφαλείας των. Ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοχοι τοῦ χρυσοφόρου ἐδάφους· τοῦτο ἦτο ἀναντίρρητον· τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο ἦτο σεβαστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, τοὺς χωρὶς νόμον καὶ πίστιν· ὥστε καμμία ἀφορμὴ δὲν ὑπῆρχε νὰ φοβῶνται, πρὸς τὸ παρόν, ἀψνιδίαν τινὰ προσβολὴν καὶ διαρπαγήν· ἀνάγκη ὅμως ἦτο νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν βαθμιαίαν εἰσβολήν. Αἱ ὄχθαι τοῦ ποταμοῦ ἦσαν περιφραγμέναι καὶ ἐφυλλάσσοντο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιφραχθῆ. Ἐδῶ ὁ δρόμος ἦτο ἐλεύθερος εἰς ὅλους, καὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὴν ἑσπέραν, ἄνατοι καὶ λέμβοι καὶ μονόξυλα διέσχιζον τὸν ἄλλοτε τόσον ἡσυχον ποταμόν, μὲ ἐπιβάτας πάσης φυλῆς καὶ παντὸς χρώματος· οὗτοι δὲ κατὰ τὴν διάβασίν των ἔρριπτον περίεργα βλέμματα ἐπὶ τῆς χλοηφόρου ἐκτάσεως εἰς τὴν ὁποίαν διεγράφοντο ἐνίοτε τὰ νεανικὰ σώματα τῆς Κοραλίας καὶ τῆς Λίνας· πλησίον αὐτῶν περιεφέρετο ὁ γιγαντιαῖος κέρβερός των, αὐστηρὸς φρουρός, ὑψώνων τοὺς χαυλιόδοντάς του μὲ ἐπιθετικὸς διαθέσεις ὅταν ἔβλεπε πλησιάζοντας ξένους. Ὅλοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, ὁ ὠχρὸς ὀφθαλμὸς τοῦ κατείκου τῶν βορείων κλιμάτων, ὁ πυρώδης ὀφθαλμὸς τοῦ μεσημβρινοῦ, ὁ τριγωνικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ Κινέζου, ἔβλεπον μὲ ζηλείαν τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ὀπτασίαν τῆς ἡσυχίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς χάριτος.

Μόλις οἱ πρῶτοι χρυσοθῆραι ἔστησαν τὰς σκηνάς των πλησίον τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἀμέσως ἤνοιξεν ἓν καπηλεῖον· ἦτο τὸ πρῶτον κατάστημα· κατόπιν ἤνοιξεν ἓν καπνοπωλεῖον, ἔπειτα ἐν ᾠδεῖον καφενεῖον. Ποῖα ποτά, ποῖον καπνόν, ποῖον καφέν, καὶ πρὸ πάντων ποῖα ᾄσματα ἐπρόσφερον εἰς τοὺς πελάτας των, εὔκολον εἶνε νὰ καταλάβῃ κανείς. Ἐν ᾧ δὲ τὰ παράφωνα ᾄσματα καὶ ἡ θορυβώδης ὀρχήστρα ἐξεκώφαινον τὰ ὦτα, τὸ χαρτοπαίγνιον ἔ π α τ ρ ν ε κ' ἔ δ ε ι ν ε.

Συγχρόνως ἡ τιμὴ τῶν πραγμάτων ἀνέβη καταπληκτικῶς· ἐπέρασεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἔφθανε ν' ἀπλώσῃ κανεὶς τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἔχῃ ὅ,τι ἠθελεν ἀφθόνως εἰς τὴν τράπεζάν του. Αἱ δώδεκα χιλιάδες τῶν Βανδάλων, ὅμοιαι πρὸς σύννεφον ἀκρίδων, κατέφαγαν, ἠρήμωσαν, κατέστρεψαν ὅ,τι εὑρέθη ἐμπρός των. Τὰ δένδρα ἀπεγυμνώθησαν, τὸ κυνήγιον ἐξηντλήθη σχεδόν, οἱ ἰχθῦς ἐξηφανίσθησαν. Μερικοὶ κερδοσκόποι συνήθροισαν καὶ ἀποθήκευσαν τὰ ὀλίγα τρόφιμα, τὰ ὁποῖα ἔμειναν, ἢ ἐπῆγαν μακρὰν πρὸς προμήθειαν ὅσων ἔλειπον, καὶ τὰ ἐπώλουν ἀκριβώτατα. Δύο ἢ τρεῖς μὲ μορφὴν πανοῦργον, μὲ γρυπὴν μύτην, μὲ βλέμματα πονηρὰ καὶ ὕποπτα, ἀνεφάνησαν ἤδη πρώτης τάξεις βιομήχανοι ὡς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἑλκύουν ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν εἰς τὰ πέριξ Οἱ μεταναστάται τοὺς ἐπεριφρόνουν καὶ τοὺς ἀπεστρέφοντο, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὰ ὀλίγα νομίσματα τὰ ὁποῖα ἔφερον μαζί των, τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εἶχον εὕρῃ, καὶ ἡ χρυσῆ κόνις τὴν ὁποίαν ἐψιλοκοσκίνιζαν, διηυθύνοντο πρὸς τὸ ἐ μ π ο ρ ι κ ό ν. Καὶ ἱδρύθη ἡ ἀπαραίτητος ἀ γ ο ρ ά. Τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ διάφορα στολίδια, τὰ ὁποῖα τίς οἶδε πῶς κατήντησαν ἐκεῖ, ἐγέννησαν ὄνειρα φιλαρεσκείας εἰς τὰς μαύρας πυκνομάλλους κεφαλάς. Ἡ Μία-Μία, ἡ Μποῦ - μποῦ, ἐζήτουν ἀπὸ τὴν «κυρὰ Λεγκὲ» τὴν ἄδειαν νὰ κάμουν ἕνα π ε ρ ί π α τ ο ἕ ω ς ε ἰ ς τὰ μ α γ α ζ ι ά.

Αἱ οἰκονομίαι των, τὰς ὁποίας εἶχαν κρυμμένας εἰς κάποιαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς τὰς ἁρπακτικὰς χεῖρας τοῦ ἐμπόρου καὶ ἀντ' αὐτῶν ἔλαβον τὰ παραδοξότερα ψώνια, ὑφάσματα μὲ τὰ πλέον κτυπητὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐστόλισαν τὰ ἀφρικανικά των σώματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες δὲν ἔμειναν ὀπίσω· ὁ φίλος μας Ζοῦμπος ἠγόρασεν ἓν λευκὸν φ ω κ ό λ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ μαύρου λαιμοῦ του ὡμοίαζε μὲ ἀργυροῦν περιλαίμιον εἰς τὸν λαιμὸν μαύρου σκύλου. Ὁ Μπολόλος πάλιν ἠγόρασεν ἓν ὑ ψ η λ ό ν, διὰ τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ ὑπερήφανος.

Ὁ Μάλφης, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐμπορικοῦ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μαύρην πελατείαν του, ἤνοιξε καὶ αἴθουσαν χοροῦ, ἐπρόσθεσε δὲ καὶ μικρὸν θέατρον, ὅπου ἕκαστος μαῦρος εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀναβῇ καὶ νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

Ἡ μανία αὕτη τῆς πολυτελείας καὶ τῶν διασκεδάσεων ἐτάραξαν πολὺ τὴν πειθαρχίαν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ὑκαλλήλων τοῦ μεταλλείου, ἀλλ' ὅταν εἰς ὅλα αὐτὰ ἦλθε καὶ τὸ ποτόν, τότε ὁ κ. Μασσοὶ ἤρχισε ν' ἀνυσυχῇ σπουδαίως.

Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχεν ἀπαγορεύσῃ αὐστηρότατα τὴν χρῆσιν τῶν ποτῶν. Οἱ Ματαβέλοι, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε εἶχον αἰσθανθῆ τὰς ἀξιοθρηνήτους τέρψεις τῆς φιάλης, ἀφ' ὅτου ἦλθαν ἀπὸ τὸ χωρίον των διὰ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον, ἔπινον μόνον νερὸν καὶ γάλα· ἀλλὰ μόλις τὸ ὁλεθριον ποτὸν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ Μάλφη, καὶ εὐθὺς ἤρχισε πάλιν ἡ παλαιὰ ἱστορία. Φωναί, δάκρυα, φιλονεικίαι, συγκρούσεις ἠκούοντο καθ' ἑκάστην Ὁ Μπολόλος ἔδερε καὶ πάλιν τὴν Μία - Μία, ἡ δὲ Μία Μία δὲν ἐδίστασε νὰ ξυλοφορτώνῃ τὸν Χε - Χέ. Ἡ ἐργασία ἐσκόνταπτεν· οἱ ἐργάται δὲν ἦσαν τακτικοὶ εἰς τὸ ἔργον των !

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνέβη καὶ ἄλλο τί.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἦσαν εἰς τὸ λιβάδιον ἀπησχολημέναι εἰς τὸ χειροτέχνημά των, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὰς μία πτωχή, ἄγνωστος, ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοδάκρυτος, μὲ δύο μικρὰ κρατοῦντα αὐτὴν ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ μὲ ἓν βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην της. Ἡῶς κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸν φράκτην ἔμεινεν ἀνεξήγητον, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ εἰς καμμίαν γλῶσσαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἔνδουν αἱ δύο κόραι· ἀλλ' ἐνόησαν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ὅτι ἡ ταλαίπωρος ἦτο ἐντελῶς ἐξηντλημένη, καὶ ὅτι τὰ μικρὰ ἐπείνων φοβερά. Συγκινηθεῖσαι βαθέως, ὡδήγησαν τὴν μητέρα καὶ τὰ παιδία εἰς τὴν Μαργαρόναν, μεθ' ὅλας τὰς διαμορτυρήσεις καὶ τὰ περιφρονητικὰ φυσήματα τοῦ Γολιάθ, ὅστις δὲν ἐσχημάτισε καλὴν ἰδέαν περὶ τῆς ἐπισκεπτρίας. Αἱ δύο νεάνιδες ἔδωκαν δυναμωτικὰ εἰς τὴν μητέρα, τροφὴν εἰς τὰ παιδία καὶ ἐκαθάρισαν αὐτὰ ἐν μέρει.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ παρέλασις τῶν δυστυχῶν. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἕως τὴν ἑσπέραν, ἡ μικρὰ θύρα ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους παντὸς εἴδους, πάσης ἡλικίας, παντὸς τόπου. Ὅλοι ἦσαν βεβαίως ἐνδεεῖς, καὶ θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ τοὺς βοηθήσῃ κανείς. Ἀλλὰ πῶς νὰ βοηθήσουν ὅλον ἐκεῖνο τὸ στῖφος; Καὶ μόνον ψωμὶ ἂν ἐζήτουν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δώσουν εἰς ὅλους. Ἀλλ' οὔτοι ἤθελον πᾶν ὅ,τι τοῖς ἔλειπεν, ὅ,τι ἡ φιλοπονία καὶ ἡ τάξις εἶχαν φέρῃ εἰς τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην κατοικίαν. Πέριξ τῶν ἄλλοτε τόσον ἡσύχων ἐκείνων ὀχθῶν, ἠκούετο τώρα ἀδιάκοπος θόρυβος στεναγμῶν, δακρύων, χονδροειδῶν λόγων.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη κατάστασις ἦτο ἀνυπόφορος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΑΝΑΓΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Αἱ ἐνοχλήσεις αὗται εἶχαν γίνῃ τόσον σοβαραὶ ὥστε ὁ κ. Μασσαὶ ἐσκέπτετο σοβαρῶς ν' ἀποστείλῃ τὴν Κυρίαν Μασσαὶ καὶ τὰς δύο νεάνιδας, προσωρινῶς; τούλάχιστον, εἰς τὸ Βαζακοῦτον, ὅτε ὁ Χαρδουῆνος, τὸν ὁποῖον εἶχαν νὰ ἴδουν δεκαπέντε ἡμέρας, ἦλθε μίαν πρωΐαν διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς φίλους του.

Συμφωνία ἐπιφωνήσεων ἠκούσθη ἀμέσως :

— Πῶς ; ἀναχωρεῖτε ;... Θὰ λείψετε πολύ ;... Φεύγετε διὰ πάντα ;... Ἐπιστρέφετε εἰς τὴν Γαλλίαν ;

—Ὄχι, δὲν ἐπιστρέφω ἀκόμη εἰς τὴν πατρίδα μας, ἀπήντησεν ὁ Χαρδουῆνος· θὰ ἐπιχειρήσω μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅπου εὑρίσκονται πολὺ περίεργα ἐρείπια, ὅπως μὲ διεβεβαίωσαν ἐντόπιοι μαῦροι· ἂν κρίνω ἀπὸ τοὺς λόγους των, φαίνεται ὅτι τὰ ἐρείπια αὐτὰ εἶνε ἐποχῆς παλαιοτέρας ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ πύργου, καὶ ἐπειδὴ θέλω νὰ τὰ μελετήσω διὰ τὸ σύγγραμμά μου περὶ τῶν φοινικικῶν ἀρχαιοτήτων, ἀναχωρῶ μὲ τὸν Ἀχμὲτ καὶ τὸν Φάνορα.

— Θὰ λείψετε πολύ : ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσοί.

—Ἕνα μῆνα ἢ ἓξ ἑβδομάδας, ὑποθέτω.

— Ὁ κ. Χερδουῆνος δὲν μᾶς εἶδε, νομίζω, ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία Μασσαί, ἀφ' ὅτου ἐπεριεκυκλώθημεν ἀπὸ τόσους ἐνοχλητικοὺς γείτονας.

— Εἰπέτε καλλίτερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀρδὴν τῶν ληστῶν! ἀνέκραξεν ἐντόνως ὁ Ἐρρίκος. Ἄλλο ὄνομα δὲν τοὺς πρέπει.

— Ἕως τώρα δὲν ἐπεχείρησαν τίποτε ἐναντίον μας, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μασσαί· οἱ δυστυχεῖς, προσπαθοῦν μάλιστα νὰ μᾶς δειχνύουν, ὅπως εἰμποροῦν, καὶ κάποιον σεβασμόν· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἀποστρέφομαι τὴν γειτονίαν των διὰ τὰς δύο μου κόρας...

Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἡ κυρία Μασσαὶ ἀπέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν συνήθειαν νὰ λέγῃ καὶ τὴν Λίναν κόρην της, ὅπως καὶ τὴν Κοραλίαν.

— Τόσον ὥστε, εἶπε δακκύψας ὁ κ. Μασσαί, σκεπτόμεθα σοβαρῶς νὰ στείλωμεν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ τὰς κυρίας, ἕως ὅτου διορθωθοῦν τὰ πράγματα.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φοβερόν ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μασσαὶ μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς .. Νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ! . . Νὰ φύγωμεν μόναι τόσον μακράν !.. Νὰ μὴν εἰξεύρωμεν τί γίνεσθε μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον κατακκάθισμα !.. Ὄχι, ὄχι· ἂς μείνωμεν μαζί, σᾶς ἐξορκίζω, Μὴ τὸ σκέπτεσθε κἂν νὰ μᾶς ἐξορίσετε μακράν σας !... Καὶ μόνον ποῦ τὸ συλλογίζομαι μὲ πιάνει φρίκη! Ἢ ὅλοι ν' ἀναχωρήσωμεν, ἢ ὅλοι νὰ μείνωμεν !..

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Η ΤΑΣΩ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[Διήγημα ἐπαινεθὲν εἰς τὸν Ἔκτακτον Διαγωνισμόν.(*)]

Ἐκεῖ 'στὴ ράχη τ' ἀνθοσπαρμένου τοῦ βουνοῦ, ἡ Τασὼ μὲ τὴν Ἀσπρούλα καίζουνε τὰ καθημερινά τους τὰ παιχνίδια. Εἶνε δυὸ μικρὰ βλαστάρια, ποῦ μυρίζουνε ἀκόμα τῆς μάνας τους τὸ γάλα, καὶ εἶνε τρυφερὰ σὰν τὸ χορτάρι τοῦ βουνοῦ.

Ἡ Τασώ, ἡ παιδούλα μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά, ποῦ λαμπυρίζουν σὰν χρυσάφι μέσ' 'στοῦ ἥλιου τὲς ἀχτίδες, μὲ τὰ μεγάλα μάτια τ' ἀμυγδαλωτά, καὶ ἡ Ἀσπρούλα τὸ μικρὸ ἀρνάκι, τοῦ Χιονιᾶ παιδί, μὲ τὸ μουτράκι τῶμορφο καὶ τὴν φωνίτσα τὴ γλυκειά, τρέχανε πάλι ἀπὸ τὸ πρωὶ τρελλά, τρελλά, καὶ καίζανε τὰ καθημερινά τους τὰ παιχνίδια.

Παίζανε ἀκούραστα, μὲ γέλια καὶ χαρές. Μήπως καὶ τ' ἀγγελάκια ἀποστάζουνε ποτέ ;

Τὸ ρυάκι στέκεται καὶ τοὺς ἀκολουθάει 'στὰ παιχνίδια τους, τὰ πουλάκια τραγουδοῦν μαζί τους, κι' ἡ τριανταφυλλένια πλᾶσι τὰ κτιμαρώνει ἀδιάκοπα.

Μὰ ἦρθε καιρὸς· ἦρθε καιρὸς ποῦ ζούλεψε τὰ παιχνιδιαρικα μικρά, καὶ τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία τὴν ἀτελείωτη νὰ σταματίσῃ θέλησε ὁ φθονερός.

Περαμονὴ τ' ἅι Βασίλη.

Ὄξω βοΐζει ὁ βορριᾶς, καὶ μέσ' 'στὸ σπίτι ἡ Τασὼ μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μανούλα τρῶν 'στὸ καθάριο τὸ τραπέζι, εὐτυχισμένοι, γελαστοί.

—Καὶ τοῦ χρόνου, γυναῖκα, καὶ τοῦ χρόνου, Τασώ· ἐλᾶτε νὰ σᾶς φιλήσω· εἶν' αὔριο Πρωτοχρονιά.. Μὰ 'στὴν καϊμένη τὴν Ἀσπρούλα δὲ λέω «καὶ τοῦ χρόνου», γιατὶ τὸ πρωὶ 'στὸ λαιμουδάκι της θὰ βάλωμε τὴν κόκκινη κορδέλα! Τόσον καιρὸ τὴ θρέψαμε γιὰ νὰ τὴ φᾶμε αὔριο !— Εἶπ' ὁ μπαμπᾶς κ' ἀρχίνησε νὰ λέῃ ἄλλα λόγια· μὰ δὲν ἐκύτταξε καὶ τῆς Τασώς του τὴ θωριά.

Τὸ χρῶμα τὸ κατάχλωμο, ποῦ περιχύθηκε 'στ' ἀθῶο προσωπάκι καὶ τὰ δουρκωμένα μάτια, ὄχι, δὲν τὰ κύτταξε· γιατ' ἂν τὰ κύτταζε αὐτά, ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε γιὰ νὰ πῇ τὴ κόκκινη κορδέλα τῆς Ἀσπρούλας !

Πέρασε λίγη ὥρα καὶ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν.

Νὰ κοιμηθῇ καὶ ἡ Ἀσπρούλα τὴν τευλευταία τὴν θραδυά!

Καὶ ἡ Τασώ, 'στὸ κρεβατάκι τὸ πουπουλένιο τὸ μικρό, τὸ μάτι δὲν τὸ κλεῖ καὶ συλλογίζεται ἐκείνη! ἐκείνη ποῦ γιὰ πάντα θὰ χαθῇ.

Δὲ θὰ παίζουνε πιὰ 'στὸ κρυσταλλένιο τὸ ρυάκι, καὶ δὲ θὰ τρέχουνε ὁλημερῆς 'στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ, καὶ ἡ καρδούλα της σπαράζει ὄντας τὸ στοχάζεται, καὶ τὸ προσκέφαλο μουσκεύει ἀπ' τὰ δάκρυα !

Μὰ δὲν βαστᾷ· σηκώνεται ξυπόλυτη, μὲ τὸ πουκκιμισάκι ὡς τὰ γόνατα, καὶ κατεβαίνει κάτω. Θὰ πάρῃ τὴν Ἀσπρούλα καὶ θὰ φύγῃ· μακρυά· ἐλεύθερα καὶ ἄφοβα θὰ ζήσουνε.

Καὶ τὴ μανούλα ; τὸ μπαμπᾶ ;

Ὤ! δὲν τοὺς συλλογίζεται· νὰ σώσῃ τὴν Ἀσπρούλα· νά ! ἐτέλειωσε !

Ὄξω σφυρίζει ὁ βορριᾶς, καὶ ἀσπρίζει ἀπ' τὸ χιόνι ὅλ' ἡ γῆ.

—Ἔλα, Ἀσπρούλα μου, ἐσύ, δὲ θὰ σε σφάξουνε· ποτέ !

Καὶ φεύγουν ἔξω, 'στὴν ἀντάρα, 'στὸ κακό.

★

Ντὶν - ντάν ! Ντὶν - ντάν ! βαροῦνε ἡ καμπάνες κάτω τοῦ χωριοῦ καὶ τὴ Τασὼ γυρεύει ἡ μανούλα της 'στὴν ἐκλησιὰ νὰ πᾶνε· μὰ τοῦ κάκου !

Γοργὰ τρέχουν 'στὸ σπίτι γύρω τὸ μικρό, καὶ ἡ Τασὼ δὲν εἶνε, χάθηκε. Καὶ βγαίνουν ὄξω καὶ φωνάζουνε παντοῦ, καὶ ξάφνου ἕνα μπέε ! ἀκοῦνε κάτω, κάτω μακρυά· τῆς ἀδελφῆς τῆς κόρης τους τὸ βέλασμα γνωρίσανε, καὶ τρέχουν, τρέχουν νὰ τὴ βροῦν.

Πεσμένη χάμω ἡ Τασώ τους ἤτανε, καὶ ἡ Ἀσπρούλα δίπλα τὴν ἐζέσταινε μὲ τὸν ἀνεσασμό της τὸν ἀδελφικό !

Τρεῖς μέρες ἄρρωστη βαρειά, καὶ δέκα 'στὸ κρεβάτι ἡ κόρη τυραννιοῦνταν ἡ ὀλόχαρη· καὶ μέσ' 'στὰ παραμιλητά, σιγὰ λαλεῖ: —«Ἀσπρούλα, ἔλα πᾶμε, θὰ σὲ σφάξουνε ! —»

Μὰ ἔννοια σου, ξανθούλα μου, σώπα ἐσύ, καὶ τὴν Ἀσπρούλα πάντα σου μαζί, μαζί σου θὰ τὴν ἔχῃς, γιατί σ' ἔσωσε.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε φυλλ. 20, σελ. 174.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νά μου στείλουν μίαν σελίδα, γραμμένην ἰδιοχείρως.

Ἀ π α ρ α ί τ η τ ο ν ε ἶ ν ε ν ὰ σ η μ ε ι ώ σ ο υ ν κ α ὶ τ ὴ ν ἡ λ ι κ ί α ν τ ῶ ν· διότι θὰ πονεμηθοῦν δύο Βραβεῖα, τὸ ἓν εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν Μεγάλην. Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν θὰ συναγωνισθοῦν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι 1 3 ἐ τ ῶ ν· εἰς δὲ τὴν Μεγάλην, οἱ ἀπὸ 1 4 ἐ τ ῶ ν κ α ὶ ἄ ν ω.

Μικρὸν δεῖγμα τῶν βραβευθησομένων σελίδων θὰ δημοσιευθῇ π α ν ο μ ο ι ο τ ύ π ω ς, διὰ φωτογραφίας, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφετε μὲ πολὺ μ α ῦ ρ ο ν μελάνι ἐπάνω εἰς πολὺ ἄ σ π ρ ο ν χαρτί· ἀλλέως ἡ σελὶς δὲν φωτογραφεῖται.

Ἡ γραφὴ πρέπει νὰ εἶνε σ υ ν ή - θ η ς, δηλαδὴ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος τῶν γραμμάτων τὸ κοινόν. Πολὺ μεγάλα γράμματα, ἢ πολὺ μικρά, ἢ κεφαλαῖα, ἢ τοῦ τύπου, ἢ γοτθικά, ἢ στραβὰ κτλ. ἀποκλείονται. Ἐπίσης ἀποκλείονται καὶ τὰ κοσμήματα.

Εἰς τὴν σελίδα σας εἰμπορεῖτε νὰ γράφετε ἢ νὰ ντιγράφετε ὅ,τι θέλετε. Ἐπίσης δὲν ὁρίζεται τὸ μέγεθός της· καλὸν ὅμως εἶνε νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ τὸ μέγεθος μιᾶς σελίδος τῆς Διαπλάσεως.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1—2, σελ. 13.)

Δέχομαι σελίδας καλλιγραφίας μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟ ΨΑΡΙ

πὸ ὅλα ὅσα ἤκουσεν ἡ ἀνέγνωσε περὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ὁ μικρὸς Πίπης, τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν τοῦ ἔκαμεν ἕνα γυμνασμένο ψάρι, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦ ὡμίλησεν ὁ ἐξάδελφός του, ἐπιστρέψας κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Μὰ δὲν ἠξεύρετε τί εἶνε! λέγει κατενθουσιασμένος εἰς τὸ τραπέζι. Τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, σᾶς βεβαιῶ! Φαντασθῆτε ἕνα ψάρι τόσῳ καλὰ γυμνασμένον, ποῦ νὰ ζῇ ἔξω 'στὸν ἀέρα, ὅπως ζῇ καὶ 'στὸ νερό, νὰ ἀφυρίζῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ, νὰ περιπατῇ ὄρθιο μὲ τὴν οὐρά, νὰ κάμνῃ ἕνα σωρὸ παιγνίδια καὶ γυμνάσια, σὰν σκύλος ἢ σὰν μαϊμοῦ. Ὁ σιδηρόδρομος ποὺ μου εἶπαν ὅτι θὰ γίνῃ ὡς τὴ Σελήνη, δὲν θὰ εἶνε τίποτε μπροστὰ 'ς αὐτὸ τὸ ψάρι. Μόνον γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ Παρίσι!

— Καὶ τί ψάρι νὰ εἶνε ἄρα γε; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἑλένη, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ τὸ πιστεύῃ.

Ὁ Πίπης, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του, δὲν εἶχε φροντίσῃ νὰ μάθῃ καὶ τὸ εἶδος τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ψαριοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως θέλει νὰ φαίνεται ὅτι τὰ ξεύρει ὅλα, ἐνεπνεύσθη προχείρως ἀπὸ τὸ φαγητὸν ποῦ ἔτρωγαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἀπήντησεν ἐν πεποιθήσει:

— Μαγιάτικο!

— Ὄχι δά, ἀπαντᾷ ὁ Πετράκης, ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός. Ἐγὼ τὸ ξεύρω καλλίτερα. Εἶνε ψάρι ἀπριλιάτικο, ἢ ἂν θέλετε καλλίτερα... π ρ ω τ α π ρ ι λ ι ά τ ι κ ο!

Οἱ ἄλλοι ἐγέλασαν ἐν χορῷ. Ὁ Πίπης ἐξεπλάγη, καὶ τὸ πηροῦνί του ἐσταμάτησε διὰ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ πιάτον ἕως τὸ ὀλάνοικτον στόμα του... Τὸν ψεύταρο τὸν ἐξάδελφο! Ἄφησέ τον καὶ θὰ ἰδῇ!..

ΗΜΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

«Ἀγαπητέ μου Γιάγκο,

«Τὸ ἀπόγευμα θὰ πᾶμε ὅλοι 'στὴν Κηφισσιά. Ὁ Ἀριστείδης, ἡ Κάκια, ἡ Φιφή, ὁ Γεῶργος καὶ ἐγώ. Θὰ εἶνε ἀκόμη καὶ τὰ ἐξαδέλφια μας, ὁ Μιχαλάκης, ὁ Κῶτσος καὶ ἡ Οὐρανία. Ἂν θέλῃς νὰ καταιβῇς καὶ σὺ καὶ νὰ μας περιμένῃς εἰς τὴ βίλλα...ὦ, τί ὡραῖα ποὺ θὰ περάσωμε κάτω 'στὸν κῆπο! Θὰ καταιβῇς, ναί;

«Ἕνα φιλί.

«Ἀνδρέας.»

Αὐτὸ τὸ γραμματάκι ἔλαβεν ὁ Γιάγκος τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου. Τὸ ἀπόγευμα, οἱ γονεῖς του ἐπρόκειτο νὰ καταιβοῦν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ θὰ τὸν ἔπερναν μαζί των. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας τώρα τοῦ ἐχαλοῦσεν αὐτὸ τὸ σχέδιον. Ἐδοκίμασε νὰ πείσῃ τοὺς γονεῖς του νὰ προτιμήσουν τὴν Κηφισσιάν, ἀντὶ τοῦ Φαλήρου, ἀλλὰ δὲν τὰ κατώρθωσε. Κοὶ ὅμως αὐτὸς ἤθελε νὰ καταιβῇ εἰς τὴν Κηφησσιάν. Θὰ ἐπερνοῦσε τόσον ὡραῖα μὲ τὰ ἐξαδέλφια του εἰς τὸν κῆπον τῆς βίλλας! Ἕνα, δύο, τρία... ἐννέα παιδιὰ θὰ ἦσαν μαζευμένα. Κόσμον ἠμποροῦσαν νὰ χαλάσουν. Καὶ τοῦ Γιάγκου τοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ καλὴ συντροφιά... Τί νὰ κάμῃ; Πῶς νὰ ὑπάγῃ; Μόνος του; ἀδύνατον! Μὲ τὴν ὑπηρέτριαν; Οἱ γονεῖς του δὲν την ἐνεπιστεύοντο. Μὲ τὴν γιαγιά του;... Ὤ, καὶ νὰ ἤθελε ἡ γιαγιά!.. Καί τὴν παρακαλεῖ, τὴν παρακαλεῖ τόσον θερμά, ὥστε ἡ γιαγιὰ ἐνδίδει καὶ ἀποφασίζει νὰ κάμῃ τὸ ταξειδάκι δι' ἀγάπην τοῦ ἐγγόνου της.

Τώρα ὁ Γιάγκος εἶνε τόσον εὐτυχής, ὅσον καὶ ἀνήσυχος. Ἀπὸ τὴν χαράν του, ἀπὸ τὴν βίαν του, δὲν ἔχει ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγῃ, καὶ ἀπὸ τὰς δύο ξεκουνᾷ τὴν γιαγιάν του καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Κανεὶς εἰς τὸν Σταθμόν.

— Φαίνεται ὅτι θὰ καταιβοῦν ἀργότερα, λέγει ὁ Γιάγκος· δὲν πειράζει ὅμως· καλλίτερα νὰ κᾶμε 'μεῖς πρῶτα γιὰ νὰ τους ὑποδεχθοῦμε.

Ἡ γιαγιὰ τὸ εὑρίσκει αὐτὸ σωστόν, καὶ ἐμβαίνουν εἰς τὸ βαγόνι.

Τώρα εἶνε εἰς τὴν Κηφισσιάν, εἰς τὸν κῆπον τῆς βίλλας, καὶ περιμένουν. Ἡ γιαγιὰ κάθηται, καὶ ὁ Γιάγκος κοντά της, κυττάζει πέρα, διὰ νὰ τους ἰδῇ νὰ φανοῦν.

Κανεὶς δὲν φαίνεται ὅμως. Ποῦ εἶνε; Διατί δὲν ἔρχονται;

Περνᾷ μιὰ ὥρα, δυὸ ὧρες, τρεῖς ὧρες, τέσσερες ὧρες! Ἐβράδυασε σχεδόν, καὶ κανεὶς δὲν ἐφάνη ἀκόμη! Ὁ Γιάγκος ἀπελπίζεται... Δὲν θὰ ἔλθουν πειά. Ὡραῖα ὅμως! νὰ δίδουν τὸν λόγον τους, καὶ ἔπειτα νὰ μὴν ἔρχωνται!..

Ὁ Γιάγκος εἶνε καταθυμωμένος. Ἔχασεν ἔτσι ὅλον του τὸ ἀπόγευμα. Καὶ μόνον ἡ ἰδέα μήπως τὰ ἐξαδέλφια του ἔπαθαν τίποτε, μεταβάλλει τὸν θυμόν του εἰς ἀνησυχίαν, εἰς μελαγχολίαν...

— Πᾶμε, γιαγιά!

Ἐπιστρέφουν πάλιν μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα. Μήπως ἔπαθαν τίποτε, ἀλήθεια, τὰ καϊμένα τὰ παιδιά; Ἢ μὴν ἄλλαξαν γνώμην ἔξαφνα; Ἀλλ' ἂν ἦταν αὐτό, δὲν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Γιάγκον, νὰ μὴν ὑπάγῃ νά τους περιμένῃ ἄδικα;

Τὸ αἴνιγμα ἐξηγήθη, μόλις ἔφθασαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἰς τὸν σταθμὸν ἐπερίμεναν ἐν σώματι ὅλα τὰ ἐξαδέλφια τοῦ Γιάγκου.

— Μπράβο σας! τοὺς φωνάζει.

Ἀλλὰ δὲν τον ἀφῆκαν ν' τελειώσῃ.

—Ἔ! ἔ! ἔ! καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου! τοῦ ψάλλουν ὅλα μαζί.

Καὶ ἦτο ὡς μία μικρὰ διαδήλωσις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Γιάγκος τὰ χάνει.

—Μὰ τί εἶνε; τί τρέχει;

— Πρωταπριλιά!

Ὁ Γιάγκος κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωήν του, ποὺ του ἔκαμαν πρωταπριλιάν, καὶ δι' αὐτὸ ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Ἀλλ' ὁρκίζεται ὅτι δὲν θὰ την ξαναπάθῃ. Τουλάχιστον δὲν θὰ πιστεύῃ ποτὲ ἐπιστολήν, ἂν δὲν ἰδῇ πρῶτα τὴν χρονολογίαν.

Ἐν ᾧ ἐπιστρέφουν, συνομιλοῦντες φαιδρῶς, ὁ Γιάγκος λέγει:

— Σὰν νὰ μή μου ἔφθασαν αὐτά, ἔχω σήμερα καὶ μιὰ ἄλλη στενοχώρια...

— Τί τρέχει πάλι;

— Νά, τὸ μεσημέρι ἔλαβα τὴ «Διάπλασι», καὶ εἶδα ὅτι ἐχάθη ὁ «Ἔγγονος Αὐτοκράτορος.»

Νέα γέλια, νέα διαδήλωσις, νέα ἔκπληξις.

— Μὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπίστευσες; καὶ αὐτό;

— Μὰ καὶ αὐτὸ ἦταν πρωταπριλιά;!

Ὁ Γιάγκος τώρα συμπληρόνει τὸν ὅρκον του. Ὄχι μόνον ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ φύλλον δὲν θὰ πιστεύῃ ποτέ, ἂν δὲν ἰδῇ πρῶτα τὴν χρονολογίαν!

ΤΑ ΒΑΓΙΑ

Ὁ Μῆτρος καὶ ἡ Κρουσταλλένια, ἀδελφάκια, γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἐκλησοίαν, μὲ τὰ βάγια 'στὸ χέρι.

— Τί δροσερά ποῦ εἶνε καὶ τί εὔμορφα ποῦ μυρίζουν! λέγει ὁ Μῆτρος· Στὸν κῆπο ποτὲ δὲν εἶδα τέτοια βάγια.

— Ἀλήθεια, λέγει ἡ Κρουσταλλένια. Μὰ ξεύρεις τί θὰ εἶνε, καϊμένε;

— Τί;

— Θά τα κοτίζουν μὲ ἀγιασμό!

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ.

Τὰς παραμονὰς τοῦ Πάσχα, ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης ἔβλεπεν εἰς τὰ παντοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ λαχανοπωλεῖα κόκκινα αὐγὰ μέσα εἰς καλαθάκια συρματένια.

Ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἠξεύρετε, δὲν φημίζεται ἐπὶ εὐφυΐᾳ, λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸ ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ζωηρὰ παράπονα εἰς τὴν μαγείρισσαν:

— Μὰ τί κατάστασις εἶνε αὐτή! τῆς λέγει· ὅλῳ ἄσπρα αὐγὰ ἐσὺ θὰ μας κάμῃς;

— Ἄσπρα; Ἀμὲ τί τα ἠθέλατε; Πράσινα, κίτρινα, κόκκινα;

— Ἀκριβῶς κόκκινα τὰ ἤθελα.

— Μεθαύριο, τὸ Πάσχα, ἂν ἔχωμε ὑγεία...

— Τὸ Πάσχα; Στὰ μανάβικα ὅμως ἔχουν ἀπὸ τώρα!

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ τὸ Πάσχα. Τώρα, βλέπετε, δὲν τρώγουν οὔτε ἄσπρα, γιατί εἶνε σαρακοστή.

— Ἐκατάλαβα. Μὰ δὲν μου λές, κυρὰ Κατερίνα; πῶς τα κάμνεις τὰ κόκκινα αὐγά;

— Μά, παιδί μου, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; Πέρνω μπογιὰ καὶ τα βάφω.

— Μπᾶ; ἀλήθεια; Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς τα κάμνουν ἡ κόκκινες κότες. Ἔτσι καὶ τοὺς ἀστακούς; τοὺς βάφεις ποῦ γίνονται κόκκινοι;

Ἡ κυρὰ Κατερίνα ἔσκασε τὰ γέλια.

— Ὄχι, παιδί μου· οἱ ἀστακοί, ἅμα βράσουν, γίνονται κόκκινοι μονάχοι τους.

— Ἄ, ἔτσι; Μὰ δὲν ὑπάρχουν καὶ αὐγά, ποῦ ἅμα τὰ βράσῃς, νὰ γίνωνται κόκκινα μονάχα των;

Ἡ κυρὰ Κατερίνα ἔπαυσε νὰ γελᾷ. Ἐστάθη ὀλίγον, ἐσυλλογίσθη, καὶ ἔπειτα εἶπεν:

— Ὄχι, τέτοια αὐγὰ δὲν ὑπάρχουν. Ὑπάρχουν ὅμως κάτι παιδιά, ποῦ ἅμα 'ποῦν καμμιὰ ἀνοησία, κοκκινίζουν.

Φαίνεται, ὅτι ὁ μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης τὸ ἠσθάνθη, διότι ἀμέσως τὰ μαγουλάκια του ἔγιναν... αὐγὰ τοῦ Πάσχα.

ΠΕΤΑΕΙ ... ΠΕΤΑΕΙ.

Ἕν ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα παιγνίδια τῆς οἰκογενείας Φιστικάκη εἶνε καὶ τὸ Π ε τ ά ε ι ... Π ε τ ά ε ι... Τὰ Φιστικόπουλα, ὅταν μένουν εἰς τὸ σπίτι, αὐτὸ παίζουν κατὰ προτίμησιν, καὶ τὸν Ἀπρίλιον, μὲ τὰς τόσας του ἑορτάς, τὸ Π ε τ ά ε ι ἔβωσε κ' ἐπῆρε.

Ἀκούσατε πῶς τὸ ἔπαιξαν μίαν ἡμέραν:

— Πετάει, πετάει... τὸ περιστέρι.

Ὅλα τὰ δάκτυλα ψηλά. Μόνον τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης μένει 'στὴ θέσι του.

— Ἔχασες, Ζένη!

— Καθόλου· πῶς μπορεῖ νὰ πετάξῃ τὸ περιστέρι, ἀφ' οὗ τοῦ ἐκόψαμε χθὲς τὰ πτερά;

— Καλά. Πετάει... πετάει ὁ μύλος!

Ὅλα τὰ δάκτυλα 'στὴ θέσι των Μόνον τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης ψηλά.

— Ζένη, ἔχασες!

— Καθόλου πῶς δὲν πετᾷ ὁ μύλος, ἀφ' οὗ ἔχει τέτοια φτερά;

Πετάει ἡ βελάδα; πετάει τὸ καπέλο; Ἡ Ζένη σηκόνει πάντα τὸ δάκτυλο, διότι ἔχει τὴν ἀρχήν, ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ ἔχει πτερά, πετάει. Τὰ ἀδέλφια της τὸ παραδέχονται. Ἀλλὰ ἔξαφνα:

— Πετάει... πετάει τὸ μπομπόνι!

Μπάμ! ἐκεῖ πάνω τὸ δακτυλάκι τῆς Ζένης!

— Ἔ, μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχασες. Τὸ μπομπόνι οὔτε φτερὰ ἔχει, οὔτε πετάει

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀπαντᾷ ἡ Ζένη. Προχθὲς ἄκουσα τὴ μαμμά που ἔλεγε: «Πάει! ἐπέταξαν τὰ μπομπόνια!» Δὲν θυμᾶσθε καλέ ποῦ τα εἶχε πάρῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἡ Ζαμπέτα;

Ἡ Ζαμπέτα, ἡ καμαριέρα, διαμαρτύρεται, καὶ τὸ παιγνίδι κινδυνεύει νὰ διακοπῇ. Τί τα θέλετε ὅμως! πολὺ παράξενο κοριτσάκι αὐτὴ ἡ Ζένη!

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Ἡ μαμμὰ ἔκαμε γιὰ τὰ παιδάκια της ἕνα ὡραῖο τσουρέκι.

— Ἔλα, Γιαννάκη, λέγει, κόψε το καὶ μοίρασέ το χριστιανικά.

— Καὶ τί θὰ 'πῇ χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ά; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.

— Νά, θὰ δώσῃς 'στὴν Ἄννα τὸ μεγαλήτερο κομμάτι, καὶ σὺ θὰ κρατήσῃς τὸ μικρότερο.

Τοῦ Γιαννάκη δέν του ἀρέσει αὐτὸ καθόλου. Ἀλλὰ δέν τα χάνει. Πέρνει

τὸ μαχαῖρι, τὸ δίδει τῆς ἀδελφῆς του, καὶ της λέγει :

— Ἔλα, Ἄννα μου· μοίρασέ το ἐσὺ χριστιανικά.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 181.)

Τώρα ἂς διηγηθῶμεν συντόμως καὶ τὴν ὀδύσσειαν τοῦ δυςτυχοῦς Οὐγονέτου.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης τῆς Φλάνδρας ἐγκατέλειπε τοὺς ὑπηκόους του ἀθορύβως καὶ ἀνεπισήμως, ἐκεῖνος ἐχώνετο ἑκὼν ἄκων ὑπὸ τὰ σκεπάσματα τῆς ἡγεμονικῆς κλίνης, ἔρματον φόβων δεινῶν.

Ἐξημέρωσεν.

Οἱ διαβάται εἶδον τὴν μεταξίνην κλίμακα, τὴν κρεμασμένην ἀπὸ τὸ παράθυρον. . . Μετ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος.

Ὁ Προστάτης προςέτρεξεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν Συμβούλων, καὶ εἰςῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

Παρατηρήσας τὸν κοιμώμενον, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ματαία ἡ ἀνησυχία, φίλοι μου ! εἶπε μ' ἐπισημότητα. Δόξα τῷ Θεῷ, οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη εἰς τὸν ἀγαπητόν μας κόμητα,καὶ θὰ λάβετε τὴν τιμὴν νὰ τὸν χαιρετίσετε τώρα ποῦ θὰ ἐξυπνήσῃ.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ταπεινότατα :

— Ἐκλαμπρότατε, οἱ Σύμβουλοι τῆς πιστῆς σας πόλεως ἦλθαν νὰ ἐρωτήσουν περὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας σας.

Εἰς ἀπάντησιν ἠκούσθη ἠχηρὸν ρογχάλισμα.

Ἀνησυχῶν διὰ τὸν ὕπνον τοῦτον τὸν βαθὺν καὶ παρατεταμένον ὁ Προστάτης ἔψαυσε τὸν ὦμον τοῦ κόμητος.

Οὗτος, νομίσας ὅτι τὸν ἐσκότωναν, ἐξέβαλε κραυγὴν σπαρακτικήν, ἀνεπήδησεν ἔξαλλος, καὶ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἐκπλήκτους συμβούλους τὸ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Οὐγονέτου...

— Μπᾶ ! ποιὸς εἶνε αὐτός;! . . ἀνέκραξεν ὁ Προστάτης, ὀπισθοχωρῶν τρία βήματα.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ σύνθημα γενικῆς καὶ ἀπεριγράπτου ἀναστατώσεως. Αἱ κραυγαὶ «προδοσία ! » ἀντήχησαν παντχόθεν· ὁ δυστυχὴς ὁπλοποιός, ἐμβρόντητος, μὴ γνωρίζων ποῖον νὰ πρωτακούσῃ, ἐπεχείρησεν εἰς μάτην ν'ἀπολογηθῇ. Ἀλλ' ὁ ὄχλος ἐξεμάνη ἐναντίον του· τὸν ὕβρισε, τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἐπροπηλάκισε, τὸν ἔσυρεν ἔξω τοῦ ἀνακτόρου, ἔξω τῆς πόλεως, καὶ τέλος τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν !

Πῶς κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ ὁ Οὐγονέτος ;

— Ὑπάρχει Θεὸς καὶ διὰ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ! Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀρετή σου δὲν ἦτο ἀρκετή,

Μλας· — ἡ *Περίλυπος Ὀρφανὴ* ἀσπάζεται τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἂν ἐνθυμῆται πόσον ὡραῖα ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ σχολεῖον· — αἱ λοιπαὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Κίχλην*, *Ἄβελ* καὶ *Τρομερὸν Γίγαντα*· — τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Αὔραν τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Λαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὴν *Ἔκλειψιν Ἡλίου* καὶ *Ἱπποδαμάστριαν*· — ὁ *Μυστηριώδης* μὲ τὰς *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας*, *Ὀλόξανθος Νεράϊδες* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*· — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Φουσκοθαλασσιὰν* καὶ *Κύριον Φιλοσοφίδην*· — ὁ *Μίλτας Λ. Διονυσιάδης* μὲ τὸν *Βασιλέα τῆς Θαλάσσης*. *Παπαρούνα τοῦ Τσαμαγιοῦ* καὶ *Μάρθαν Χρ. Καστριώτου*· — ἡ *Κάστανη* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Σφίγγα τῶν Θηβῶν* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*· — ἡ *Κυκλαμιὰ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Αἰθέρα*, *Μενεξεδένιαν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*· — ὁ *Λευκοκύματος Αἰγιαλὸς* μὲ τὸν *Δαγοθέρτην*, *Χρυσάνθεμον* καὶ *Κυκλάμινον*· — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς*, *Σοφὸν Πιστακὸν* καὶ *Λεοπάρδαλιν*· — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Ἑλένην Καραπαύλου*, *Φιλόμουσον Νεάνιδα* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν*· — ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν* καὶ *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης*· — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*· — τὸ *Κῦμα τῆς Λευκάδος* μὲ τὴν *Ἑλένην Καραπαύλου*· — ἡ *Μαρία Α. Καββαδία* μὲ τὴν *Μαρίαν Μ. Θεοτόκη*· — τὸ *Ἄσπρο Ἀσπάκι* μὲ τὸν *Ἀφρικανό*· — ἡ *Ἐνδοξος Ψαρανὴ* μὲ *Ὀδυσσέα τὸν Ἰθακήσιον*, *Μοῦσαν Θάλειαν* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*· — τὸ *Φάσμα νυκτὸς* μὲ τὸ *Λυσόχαρτον* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*· — τὸ *Ἄνθος τοῦ Ζαππείου* μὲ τὰς *Ἀδελφὰς Κυριακοπούλου*· — ἡ *Ἰόνιος Νῆσος* μὲ τὴν *Ὠραίαν Κέρκυραν*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Κεφαλληνιακὸν Ἔλατον* καὶ *Αἰγαῖον Πέλαγος*· — ἡ *Οὐρανία Ν. Ἀναστασοπούλου* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βοσνοῦ*, *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουσκανέλλα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*· — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Τριαντοφυλλένιον Κάμπαν* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν*· — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Κιθάραν τοῦ Τατοΐου*, *Θεαγένην* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κίχλην* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τόσα ὡραῖα πράγματα καὶ μὲ τόσην ζωηρότητα·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (κ' ἐγώ, ὅσον ἐπροχωροῦσα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς σου, τόσον περισσότερον ἐνθουσιαζόμην...) *Ρυδοφωτισμένην Δύσιν* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον· πραγματικῶς, τοιαῦται ἐκδρομαὶ ὠφελοῦν καμμίαν φορὰν καὶ διδάσκουν περισσότερον καὶ ἀπὸ μαθήματα· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸν ὡραῖον πανσέν· τὸ ψευδώνυμόν σου διατί τὸ παραμορφώνεις ; «ρυδοφωτισμένη» εἶναι καὶ ὄχι « ρυδοστεμμένη » τὸ ὁποῖον δὲν λέγει τίποτε·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (εὖγε, ὡραία ἡ ἔκθεσίς σου·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Φουσκοθαλασσιὰν* (κατακεῖ λοιπὸν ἐκεῖ, ὅπου ἄλλοτε ἦτο ἡ Ἀκαδημία, ὑπὸ τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐσκίασαν τὸν Πλάτωνα ; ἀ βέβαια δὲν γίνεται ἐνδυξοτέρα καὶ σωφρονέστερα κατοικία !) *Ἀρχάγγελον Γαβριήλ*, *Φασουλάκην* (εἶμαι καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου, καθὼς καὶ τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς ὁποίας σήμερον κλέγω ψευδώνυμον·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* ([Ε] φαντάζομαι τί χαμάρι νὰ θὰ σοῦ εἶχες ὡς σημαιοφόρος ! εἶδα τὰ τῆς ἐκδρομῆς σου εἰς τὸ Ταϊγετον· ἀλήθεια, καὶ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην φύσιν·) *Ἐρρίκον Μασσαῖ* (βιβὰ ἑτατα !) *Τρεμοσβύνον Ἀστέρι* (ἡ Κυμ. Θαλ. εἶνε κορίτσι, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νὰ προτείνῃς ἀλληλογραφίαν· κάτι τέτοιον συμβαίνει, ποῦ λές, μὲ τὸν Γκῦ καὶ τὸν Γωλτιέρον, ἀλλ' ὄχι ἀκριβῶς ἔτσι· περίμενε καὶ θὰ ἰδῇς·) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· εἶδα καὶ τὸν «Ἑλληνόπαιδα» ζωγραφισμένον· λαμπρὸν τὸν φαντάζεσαι!) *Τρεμερὸν Γίγαντα* (6 καὶ 7) *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (βλέπεις ὅτι σ' ἐπρόλαβα, καὶ πιστεύω ὅτι ἔλαβες ἤδη τὸ ἔκτακτον Πασχάρτημα τοῦ 20ου φύλλου·) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γηραιὸν Νεῖλον* (εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι δὲν προέρχεται ἐξ ἀμελείας· ! αὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν) *Ρωσσίαν* (καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολύ, νὰ ἔχω γράμμα σου καθ' ἑβδομάδα·) *Μοῦσαν τοῦ λόγου* (νομίζω ὅτι σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε· ἡ πρότασίς σου περὶ ἀλληλογραφίας δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι ἐκείνη μὲ τὴν ὁποίαν ζητεῖς, εἶνε πολὺ μεγαλυτέρα σου κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνετε φίλαι·) *Πόλλαν Μαζούρκαν* (τὸ περιμένω, διὰ νὰ γελάσω·) *Γεώργιον Μαρίνον* (εἶδες ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀνώνυμος·) *Μάρθαν Κ.* (ἡ Κινὴ σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα· διέλογον τέτοιον ποῦ ζητεῖς, δυστυχῶς δὲν ἔχω· καὶ ἂν εἶχα θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τὸν ἐγνώριζε κανείς ;) *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* (καλὴ νύκτα ! ἄμα λείψῃ τὸ ἐμπόδιον, θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια συχνότερα· χαίρω ποῦ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐσωτερικὰ φυλλάδια·) *Σκῆπτρον τοῦ Διός* (πολὺ ἤθελα νὰ σου φανῶ χρήσιμος, ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς δυσκολία : δὲν εἰμπορῶ νὰ συστήσω εἰς τοὺς φίλους μου βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνέγνωσα· τέρπνὸν καὶ ἠθικὸν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, ἀρ' οὗ τὸ λέγεις· ἀλλ' ἂν εἶνε μόνον δι' ἀνωτέραν ἡλικίαν ; καὶ ἠξεύρεις ὅτι τὰ παιδιὰ βλάπτονται ὅταν διαβάζουν βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀποκλειστικῶς γραμμένα διὰ μεγάλους·) *Ἑλληνομαθῆ* *Ἀμερικανόπαιδα* (πολὺ εὐχαρίστως· σήμερον, ὡς βλέπεις, τοῦ ἔκλεγον·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις· τὸ «Π. Θέατρον» εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔχεις, διότι δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη Β' τεῦχος·) *Πικραμένην Καρδούλαν* (ἔστειλα δίκαια τὰ παρήπονά σου κατὰ τῶν κυρίων αὐτῶν, ἀλλὰ τί εἰμπορῶ νὰ κάμω ; ἔπειτα δὲν εἶμαι καὶ βεβαία ὅτι καθυστεροῦν, διότι εἰμπορεῖ ἔξαφνα νὰ παρέσει κανὲν τετράδιόν σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Χρυσοῦν Πέλεκυν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας κρίσεις περὶ «Ἐγγόνου»· αἱ λύσεις δεκταί·) *Π. Ν. Καλογερόπουλον* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέον· εὖγε, ὡραία ἀπήντησες εἰς ἐκεῖνον τὸν φίλον σου·) *Θωρακίτην* (ἔστειλα· ὅλοι, συνεργάται καὶ σπιτικοί, κατενθουσιασμένοι μὲ ὅσα γράφεις,) *Σπαρτιάτιδα Λειλωνίδα* (καὶ διατί; ὅπως ἔκαμαν Λευκώματα καὶ οἱ ἄλλοι, θὰ κάμῃς καὶ σύ, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕν Λεύκωμα εἰς μίαν ἡμέραν· σιγά, σιγά· αἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριαι· αἱ λύσεις σου λαμβάνονται.) *Κεραμυδόγατον* (ἀρ' οὐ εἶσαι σύ, τί σὲ πειράζει; ἂς λέγῃ. . .) *Εὔθυμον Ναύτην* (ἐγκρίνω σήμερον τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μας φίλων, καὶ σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* (μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰς τόσον θερμὰς ἐκφράσεις·) *Περίλυπον Ὀρφανὴν* (ἐπίσης σὲ εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ εἴπῃς εἰς τὴν νέαν μας φίλην νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε κατάλληλον·) *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* (πολλὰς πληροφορίας ζητεῖς· ποίαν νὰ πρωτοδημοσιεύσω ; ὅλας βέβαια εἶνε ἀδύνατον·) *Μόζαρτ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ἰουλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέου νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰμαρείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

271. Λεξιγρίφος.

Μίαν τρύπα θὰ στουπώσῃς
Μὲ μιὰ πρόθεσι κοινή
Κι' Ἀμαζόνα φοβερὴ
Ἐπὶ στιγμὴ θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

272. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ἕνα εἶνε ἀντωνυμία
Πρόσωπον τἄλλο τῆς Γραφῆς
Καὶ τ' ὅλον εἶνε χώρα μία
Ἐκ τῶν πολλῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

273. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε δέλτα, βάλε ρῶ
Καὶ θὰ ἰδῇς πῶς δὲν προχωρῶ. . .
Κάτω-Κόσμο παρκιτῶ
Καὶ 'στὸν οὐρανὸ πηγαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μονογενοῦς [Ε]

274. Τονόγριφος.

Κάτοικος πόλεως κλειτὺς τὸν τόνον ἂν ἀλλάξῃ
Γίνεται ἀρχαῖος στρατηγὸς ποῦ ἔχει πολλὰ πράξῃ

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλπίου τοῦ Ἰρκιτέος [Ε]

275. Αἴνιγμα.

Ἥρως ἀρχαῖος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ζῆτει 'στὰ δίπαδα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεχρόμου Φουξίας [Ε]

276. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Πυραμίς.

1. Σέβου τὸ γῆρας.
2. Ὁ Ἄρης θεὸς τοῦ πολέμου ἦτο.
3. Ὑπὸ τοῦ ξυλουργοῦ κατασκευάζονται αἱ τράπεζαι.
3. Πολλὰ πρόβατα εἰς τὰς νομὰς ἦσαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλπίου τοῦ Ἰρκιτέος [Ε]

277. Σύνθεσις Λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι συλλαβῶν, σχηματίσον *πέντε* εὐρωπαϊκὰς πόλεις :

Α-βε-δι-δρι-εν-λι μα-μη-νη-νου-ρα-ρω σο-τη-φι.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πινδίου [Ε]

278. Πρόβλημμα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς τετραψήφιος διαιρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν μονοψηφίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Κεραυνοῦ [Ε]

279. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τόνομα Νηρηΐδος :

1. Μήτηρ ἥρωος 2. Θεά. 3. Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ. 4. Προφήτης. 5. Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαῖ [Ε]

280. Ἐλλιποσύμφωνον.

αι-αε-εε-αι-ει-ει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου [ΕΕ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 14.

161. Διονύσιος (δύο, νζ, σι, δς.)— **162.** Ρόδος (Ρῶ, δδς.)—**163.** Ὀδίς-βίος.—**164.** Μεσσήνη (μέσην-Η).**165**, Λοιμός.

166.

Α	Ο		Ξ
Ι	Ρ	Α	
Τ	Η	Ν	Ο Σ
	Θ	Ι	Ο
Η		Σ	Σ

167. Δόξα καὶ πλοῦτος, ἄνευ συνέσεως, οὐκ ἀσφαλῆ κτήματα. —**168.** Διότι δυνατὸν νὰ μὲ ἔχῃ ἀδελφήν.

169 - 175. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ἄρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *κατάρα*, *παραφορά*, *Ἄρατος*, *χαράδρα*, *παραλία*. — **174.** Βοήθεια ἀμοιβαία, — καλὴ καὶ ἀναγκαία. — **175.** ΕΡΜΗΣ (Ἐνάγω, Ροή, Μέντωρ, Ἥπαρ, Σινική.)—**176.** (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προσεχοῦς φύλλου.)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.